

Els dotze apòstols d'Andorra

Si el bisbe (d'Urgell) és el copríncep i, per tant, un dels caps d'estat del Principat d'Andorra, els membres del Govern són els dotze apòstols. Encapçalats per Albert Pintat, el nou executiu andorrà comença a caminar després d'unes eleccions que no van atorgar majories absolutes, d'unes negociacions postelectorals que tampoc no les van afermar i d'una configuració de gabinet no exempta de tensió en l'interior del mateix partit governant, el Liberal. Pintat ha atorgat carteres ministerials a un bon nombre de dones i homes de confiança, però també ha hagut de fer mans i mànigues per encaixar-ne d'altres en qui no confiava pas tant.

El Govern d'Andorra comença a caminar. I com ja ha advertit el seu màxim responsable, el veterà polític Albert Pintat, no serà un camí fàcil sinó més aviat pedregós. Pintat ha aconseguit portar gairebé a l'extrem allò que havia demanat als comitès parroquials: tenir via lliure per fer i desfer al seu gust la llista ministerial. En els propers mesos, però, caldrà veure fins on va i com pesa el 'gairebé'. Els grups d'àmbit local, amb un gran pes a la política andorrana i especialment al Partit Liberal (PLA), han acabat, majoritàriament, força ressentits amb el que hauria de ser el nou líder de la formació. No tant pel qui com pel com. De moment, però, Pintat ha començat a marcar com voldria que funcionés el seu equip. Un detall, per exemple: abans de les vuit del matí sol treballar al despatx. Un altre: discreció absoluta. I un tercer: assumir la crítica sabent, d'entrada, que hi haurà crítica. El nou cap de Govern

forma executiu amb onze ministres (un menys del màxim permès per la llei). Volia arribar als dotze, però davant les primeres mostres de tensió del partit va acabar sacrificant la que havia de ser la seva mà dreta (Conxita Marsol) per deixar-la a la cambra parlamentària dirigint el grup liberal. Així, els dotze apòstols andorrans, seguint l'ordre protocol·lari establert pel mateix Pintat són aquests.

Pintat Santolària, Albert. Cap de Govern. S'encarrega també, i durant un període transitori, de la cartera de Presidència que hauria hagut d'ocupar l'esmentada Marsol. De 62 anys i llicenciat en Econòmiques per la Universitat Catòlica de Friburg (Suïssa) té una dilatada experiència política, encara que ha acabat sent màxim responsable de l'executiu del seu país quan menys hi comptava. Ambaixador la darrera legislatura, l'anterior havia estat ministre

d'Afers Estrangers de Marc Forné. Membre d'una de les nissagues de més poder al Principat.

Pons Pifarré, Manel. Ordenament Territorial. Pintat ha col·locat en un dels departaments que més pressupost mou (Ministeri d'Urbanisme i Ordenament Territorial, es diu) un dels homes de confiança. De fet, va ser l'ara cap de Govern qui va animar Pons a tornar a l'activitat política, que havia gairebé deixat després de ser cònsol (alcalde) d'Andorra la Vella el 1988. L'ara ministre, empresari pastisser, és dels que arriba a l'executiu sense ser *home de partit*. Al contrari, havia estat situat en altres sectors més que no pas els que ara conflueixen en la formació liberal.

Minoves Triquell, Juli. Estrangers i Cultura. Curiós el cas del titular de la cartera d'Afers Estrangers, que no solament continua en el càrrec sinó que afegeix Cultura amb les seves responsabilitats. Fins a tres *subordinats* de Minoves havien sonat per al càrrec. Pintat volia l'ambaixadora Imma Tor (i també podria haver consultat l'ambaixador Vicenç Mateu). El comitè d'Escaldes-Engordany va fer força fins a darrera hora en favor de la diplomàtica Meritxell Mateu. Al final, l'economista i polític de 35 anys va acabar sortint beneficiat de tanta pugna.

Mirapeix Lucas, Ferran. Finances. Un altre dels homes de Pintat. I no solament d'aquest, sinó de tota la família. Llicenciat en Dret i diplomàtic en Economia, Mirapeix és un experimentat financer format al Regne Unit i als Estats Units que des de feia sis anys controlava les finances (conseller responsable de l'àrea) del Comú de Sant Julià de Lòria. Originari de Barcelona, encara ara és el vicepresident del PLA. Ningú dubta de la seva capacitat i del seu excel·lent currículum. L'arribada al Ministeri, però, ha estat marcada per l'ombra estètica d'alguna de les seves relacions professionals. Els rivals polítics es demanen si pot ser ministre d'un país on encara està prohibida la pornografia algú que fins fa quatre dies (va dimitir per poder accedir al càrrec) era, assegura ell, consultor extern de Privante (encara que figurava com a membre del consell d'administració), una firma

El nou govern Andorrà. D'esquerra a dreta: Manel Pons, Juli Minoves, Ferran Mirapeix, Josep Maria Cabanes, Montserrat Gil, Albert Pintat, Joel Coma, Roser Bastida, Antoni Puigdemívol, Meritxell Mateu, Carles Font i Pere Torres.

líder del sector de l'entreteniment per a adults.

Cabanes Dalmau, Josep Maria. Interior. Ha entrat i sortit del gabinet Pintat en múltiples ocasions durant la confecció d'aquest. Ja va ocupar la cartera d'Interior i Justícia el darrer tram de la legislatura passada. Encara que s'havia especulat si aniria a parar a un altre departament, Cabanes, banquer de professió i caçador de devoció, repeteix. Ho farà amb un equip que vol renovar però amb Lluís Betriu, ja nomenat per ell el mandat passat, com a director de la Policia.

Gil Torné, Montserrat. Salut. La fins fa poc secretària d'Estat de Benestar fa el salt al primer lloc del departament. Gil s'havia presentat a les eleccions convençuda de ser ministra en cas de triomf liberal. Tenia el suport de la seva antecessora en el càrrec. La pèrdua de la majoria absoluta i el fet que els liberals tinguin al Consell General (parlament) un equip aparentment poc experimentat comparat amb l'oposició socialdemòcrata va estar a punt de dei-

xar sense cartera aquesta treballadora social. Al final, però, Montserrat Gil no solament és la titular de Salut, Benestar Social i Família: Pintat l'ha designada portaveu de l'executiu.

Font Coma, Joel. Economia. Un dels empresararis més importants del sector del transport al Principat deixa la societat familiar per esdevenir ministre del Ram (Economia inclou tot allò relatiu a les infraestructures per a la mobilitat, al transport, al comerç...). Font va ser vicepresident dels liberals dos anys i afronta ara el seu primer gran càrrec públic després d'haver estat conseller del comú de la Massana, la seva parròquia.

Bastida Areny, Roser. Educació. Un dels noms cantats de l'executiu Pintat. Abans fins i tot de celebrar-se les eleccions, Bastida ja era ministra. Lli-

cenciada en Lletres i mestra una colla d'anys és, sens dubte, una de les persones que més coneix l'escola andorrana: va ser directora d'Educació des del 1990 al 2002. Ara torna al departament, però com a ministra.

Puigdemívol Riberaygua, Antoni. Turisme i Medi Ambient. Un dels *tapats* de Pintat. El nom del ja ministre de Turisme i Medi Ambient només va aparèixer a la llum pública hores abans que es fes pública la composició del gabinet. Puigdemívol, però, tenia el vistiplau del cap de Govern des de feia dies. I això que la seva designació no ha estat absent de polèmica. Alguns comitès del partit que ara l'apadrina al Ministeri varen retreure del nou membre de l'executiu que fos manifestament contrari, per exemple, a Marc Forné. Puigdemívol és empresari hotel·ler, va ser cònsol de la capital i conse-

Pintat ha advertit que el camí del nou govern no serà gaire planer, considerant els reptes a què s'enfronta el país

El cap de Govern, Albert Pintat, en el moment en què Marc Forné fa l'acte de traspàs de poders.

ller general. Haurà de dirigir un departament amb dues potes molt diferenciades. I una que no volia ningú: Medi Ambient.

Mateu Pi, Meritxell. Habitatge. La ministra més entrada en calçador i el departament més rocambolesc. Mateu, ambaixadora davant la Unió Europea, era la condició *sine qua non* del comitè d'Escaldes-Engordany (i especialment d'alguns dels seus factòtums), un dels més forts del partit, per aprovar la configuració del gabinet. Albert Pintat no lligava amb l'ara ministra (havien treballat junts a Afers Estrangers) i va lluitar fins al final contra la possibilitat d'haver-li de donar la direcció de la política exterior del país. Al final, per a Mateu (amb alts estudis sobre història i ciències socials, i que feia una dècada que vivia a París) s'ha creat un ministeri que porta per nom Habitatge, Jovenut, Ensenyament Superior i Recerca.

Font Rossell, Carles. Esports. Per a aquest empresari hotelier d'extrema confiança (familiar fins i tot) d'Albert Pintat, s'ha creat la segona de les tres carteres fetes a mida. O com a mínim, elaborades per acontentar sectors determinats. Font, fins fa poc president de la federació de rugbi, serà el primer ministre estrictament d'Esports del país.

Torres Montellà, Pere. Agricultura. Aquest empresari, ramader i agricultor, deixa l'associació de pagesos per fer el salt al ministeri. Un ministeri, d'altra banda, que deixa el medi ambient al qual havia anat lligat les darreres legislatures (a Torres no li feia cap gràcia haver de dirigir aquest departament) i es queda amb Agricultura (i la gestió especialment del tabac) i Patrimoni Natural.

Toni Solanelles

Seiem en un despatx institucional i de seguida fa notar la trampa de la disposició, aparentment innòcua, dels sofàs: "Si fossis la visita, veuries el polític a contrallum i ell, a tu, et controlaria perfectament cada gest". Iriu. Se la sap llarga, en Francesc Ferrer i Gironès. No debades porta tants anys en el món de la política institucional; se'n coneix els trucs i, sobretot, com anguilejar-hi sense perdre el nord.

El 24 de juny, divendres, ha estat protagonista d'un homenatge nacional promogut per la Fundació Irla. Comencem l'entrevista constatant-ne l'estranya ubicació: parlem abans de l'homenatge, serà publicada just després. Les impressions, però, ja es poden avançar:

—Quan et diuen que et volen fer un homenatge, dius: no sé si en sóc mereixedor. Aleshores vas rumiant i mira, potser és que pensen en tota la generació i és aquest tipus de persona, que homenatgen. També cal dir que és un acte transversal, que és el que agraeixo més.

—És que sou un polític transversal.

—He estat independent a tot arreu. N'hi ha que quan s'alcen al matí pensen: a veure què em diu avui el partit. Jo m'aixeco i dic: i avui, contra què he d'anar? Mai no he seguit les consignes.

—Això no deu ser gaire ben vist...

—Costa una mica. Has de tenir un protagonisme... moderat. N'hi ha hagut que feien com jo i van durar poc. Has de vigilar: has de ser útil però no tant que facis ombra. Vaig estar amb el partit que governava i també anava en contra del govern, si calia. Però n'explicava els perquè. I el PSC no m'ho podia rebatre. El PSOE sí que s'enfadava...

—Alfonso Guerra us estimava molt...

—Ui, en Guerra! Deia: "Aquest Ferrer... Una altra vegada el presentem? Es el Ferrer que tots coneixem?" [Riu] Però em van anar acceptant. Fins que va arribar el 92, i les detencions dels independentistes. Vaig muntar un *tinglado* que no se'n sabien avenir. Em varen dir "ja et tornem a presentar, però amb una condició: t'has de fer militant". A què ve, això? "T'hauríem de disciplinar". Al final, com que la "indisciplina" venia per la qüestió dels detinguts, resulta que jo tenia raó. Els deia que hi havia hagut tortures, que havia parlat amb les víctimes, que ho sabia. En Raventós de ve-